

Estimats diocesans:

Tots els pobles i totes les institucions tenen, cada any, un dia especial de celebració per recordar la seva fundació, per commemorar un esdeveniment o per ressaltar la figura d'una persona concreta que ajuda a cohesionar i representar el conjunt. També els catòlics dediquem una jornada, el dia de Sant Pere i Sant Pau, a festejar i pregar per l'Església i, específicament, pel Papa que, a través del seu ministeri, l'orienta i la representa.

És en aquest dia dels Apòstols que l'Església universal celebra i s'alegra que Jesucrist els posà per sempre com a fonament seu. I així ho fem també a la nostra església particular de Lleida on ens coneixem gairebé tots, preguem junts, compartim vivències, èxits i fracassos pastorals, on tenim responsabilitats diferents posades sempre al servei de la comunitat que ens acull i donant testimoni del missatge de Crist als ciutadans que conviuen amb nosaltres. És un dia de goig, de desitjos d'unitat i de compromís pel servei responsable.

El Concili Vaticà II va discutir i aprovar una Constitució sobre l'Església, *Lumen Gentium*, on a l'apartat 8 diu: "Aquesta és l'única Església de Crist, la que confessem en el Credo que és una, santa, catòlica i apostòlica. El nostre Salvador, després de la seva resurrecció, la va lliurar a Pere perquè la pasturés. Li va encomanar a ell i als altres Apòstols que l'estenguessin i governessin, i la va erigir per sempre en columna i fonament de la veritat". Al llarg dels segles l'Església és governada pels successors de Pere i pels bisbes, en comunió amb ell. En aquest mateix paràgraf, utilitzant una feliç expressió de sant Agustí, afirma que "l'Església continua la seva peregrinació 'enmig de les persecucions del món i dels consols de Déu' anunciant la creu i la mort del Senyor fins que torni". És un document conciliar que ofereix un resum perfecte de la naturalesa de l'Església, que és alhora visible i espiritual. La defineix com a Poble de Déu, analitza el seu fonament i en descriu l'organització i la responsabilitat dels seus membres amb els mitjans que compten per a caminar buscant la santedat. Acaba amb una referència a la funció de la Mare de Déu en la història de la salvació.

Pel que fa a sant Pere, recordem que va ser el primer a confessar la fe; i sant Pau, el mestre insigne que la va interpretar. Tots dos, per camins diversos, van congregar l'única família de Crist i són venerats per tots nosaltres com a protectors i patrons de tota la comunitat.

És una veneració que coincideix amb l'alegria de pertànyer a aquesta Església i notar la felicitat de sentir-nos tots units, independentment del poble, de la cultura o de l'estatus social. En tot això hi ha una crida a la responsabilitat dels batejats a viure amb coherència la seva fe, tractant d'eliminar aquells punts negatius que enfosqueixen el seu rostre davant del món perquè priven els altres que coneguin i es trobin amb Jesucrist. A més, manté el compromís d'intensificar i multiplicar oracions per l'Església i per l'actual successor de Pere, el papa Francesc, reconegut en qualsevol país i circumstància pels seus ensenyaments, per la seva proximitat i per la seva insistent preocupació davant els problemes que colpeixen el món actual: la guerra, la fam i la desnutrició infantil, les desigualtats, els maltractaments, el tràfic de persones, l'abandó i la solitud de nens i ancians, la cultura de la mort en l'espai occidental i tants d'altres.

Els catòlics, malgrat les diferències d'opinió i de sensibilitats diverses, expremem avui més que mai amb major intensitat el nostre afecte pel papa Francesc i preguem per ell i pel que representa el seu ministeri a favor de l'Església universal al servei de tot el món.

Amb la meva benedicció i afecte

+Salvador Giménez, bisbe de Lleida.